

προστυχόν, και μόνον τὸ χάος ἔμεινεν ὄρθιον και σταθερόν. Ἡ κοινωνικὴ ἡμῶν κατάστασις ἀναπαριστᾷ τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἡμετέρου πρωθυπουργοῦ· ὁ τραγέλαφος εἶνε ὁ ἀληθὴς αὐτῆς χρχακτηρισμός· ἀλλ' ἔνοχον μὴ ζητεῖτε· ἔνοχος εἶνε μόνον ἡ μωρία ἢ φανταζομένη ἑαυτὴν σοφία.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Δημοσιεύομεν νέαν πάλιν διατριβὴν τοῦ βουλευτοῦ Ἀττικῆς κ. Ν. Λεβίδου περὶ τοῦ γνωστοῦ ἐπεισοδίου του μετὰ τοῦ κ. Φιλίμονος, ἀν και μετὰ λύπης βλέπομεν ὅτι ὁ ἀγὼν ἐκτραχύνεται. Οὐχ ἦσαν δὲν εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ὁ τύπος πρέπει νὰ μεταβάλληται εἰς τυραννίδα, ἐπιτρέπουσαν μὲν νὰ ὑβρίζη, μὴ ἐπιτρέπουσαν δὲ νὰ ἀπολογῶνται οἱ ὑβριζόμενοι. Κάμομεν δὲ και τὴν ἐξῆς παρατήρησιν: ἀπαιτεῖτο πολὺς ἐβραϊσμός διὰ νὰ ἐκληφθῆ τὸ προσωπικώτατον αὐτὸ ζήτημα μετὰ δύο συμπολιτῶν μας ὡς ἀγὼν συσώμου τῆς δημοσιογραφίας· νὰ προῶσι δὲ τινες μέχρι και τοῦ νὰ ζητήσωσι δημοσιογραφικὸν συνασπισμόν, διότι κινδυνεύει ὁ τύπος ὅλος νὰ καταποντισθῆ αὐτανδρὸς ὑπὸ τοῦ κ. Λεβίδου. Ὡ! Ἄβδρα! ὦ ἀβδρῆται!

Ἡ Ἀλωσις τῆς Τροπολιτζᾶς. Τοιοῦτον φέρει τίτλον τὸ δρᾶμα, ὅπερ αὔριον Πέμπτην παρασταθήσεται ἐν τῷ Παραδείσῳ ὑπὸ τοῦ δραματικοῦ θιάσου *Μεράνδρου*. Ὁ τίτλος τοῦ δρᾶματος ἀαδίδει πᾶσαν τὴν λάμψιν ἐνός τῶν ἐνδοξοτέρων γεγονότων τοῦ μεγάλου Ἀγῶνός μας. Ἐγράφη δὲ τὸ ἔργον ὑπὸ τοῦ πρὸ ὀκταετίας περίπου ἀποθανόντος μόλις εἰκοσιοκταετοῦς Γιαννοῦκου Μαυρομιχάλη ἐκ τῆς διαπρεποῦς ἐπὶ ἡρωϊσμῷ και καλλονῇ οἰκογενείας, μετ' ἀγάπης καλλιεργούντος τὴν ποίησιν, γνωστοῦ δὲ και ὡς ποιητοῦ τοῦ *Κοριολάου*. Ὡστε τριπλοῦν ἐνδιαφέρουν ὑπὲρ ἐνδόξου σελίδος τῆς ἱστορίας μας, ποιητοῦ, ἀώρου ἐσεσθέντος, και ἐπὶ πλέον Μαυρομιχάλη, ὁφείλει νὰ σύρη αὔριον τὸ ἔσπερας πολυπληθὲς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινὸν εἰς τὸν Παράδεισον. Πιστεύομεν δὲ ὅτι και ὁ θιάσος θὰ καταβάλῃ πᾶσαν ἐπιμέλειαν περὶ τῆς ὅσον ἔνεστι εὐπροσωποτέρας διδασκαλίας τοῦ δρᾶματος, διότι φεῖ! τόσο ἐζητησθῆ παρ' ἡμῖν, και ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀκόμη, τὸ γόητρον τῆς φουστανέλας...

Νὰ ἰδῆτε τὸ νερόν τοῦ Πειραιῶς. Λάσπη κόκκινη ἐν ὑγρᾷ καταστάσει, δυναμένη νὰ χρυσιμεύσῃ και ὡς σάλτσα ντομάτας. Ὁ Πειραιεύς ὅλος ἦτο χθὲς ἐπανεστατημένος. Αἰπτωχαὶ ἐργάτιδες τῶν ἐργαστηρίων ἐζήτουν ὡς διψῶσαι ἔλαφοι νερό και νερό! Ὁ πτωχὸς κόσμος ἐκραύγαζε κατὰ τῶν μεγάλων. Μερικὰ βαρέλια ὕδατος διαυγοῦς ἦσαν μόνον διὰ τοὺς ἔχοντας νὰ πληρώσουν. Εἶδομεν και μερικὸς τοῦ μηχανικοῦ στρατιώτας; ἐπίτηδες διὰ ταξείδιον ἀποροῦντας με τί νὰ γεμίσουν τὰ παγοῦριά των; Μὲ αὐτὸ τὸ κάτουρο; ἔλεγον με συμπάθειν. Τὴν νύκτα τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν χωρὶς νερό. Νὰ λοιπὸν διατί πρέπει νὰ ξαναεκλέγεται ὁ ἴδιος; δῆμαρχος, διότι ἔως ὅτου ἀναλάβῃ ὁ νέος τὰ καθήκοντά του, μπορεῖ νὰ καταδικάσῃ τοὺς συνδημότας του εἰς τὸν δι' ἀνυδρίας θάνατον.

Ἐμάθομεν ἐν Πειραιεῖ και ἐν νοστιμώτατον. Εἰς τὸν

γνωστὸν ἐπίσκοπον Ἀβέρκιον ἀπηγορεύθη νὰ ἱεουργῆ ἐν Ἀθήναις και ἐν Πειραιεῖ ὡς σιμωνιακῶ· δὲν τῷ ἀπαγορεύεται ὅμως νὰ ἱεουργῆ εἰς τὰ Μέγαρα, ὡς μὴ σιμωνιακός!! πῶς σὰς φαίνεται ἡ Γεωγραφία αὐτῆ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου; Και ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἱεουργοῦν ἐν Πειραιεῖ οἱ ἄγιοι Συνοϊκοὶ και λαμβάνουν γενναῖον τὸ κολύκορον!

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Προαστείου και Σταδίου οἰκοδομεῖ ὁ κ. Κωνσταντινίδης. Και ἄλλοτε, λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τῆς βροχῆς, ὁ κ. Βουλγαρις ἐζήτησεν ἐκ τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν νὰ κατασκευασθῆ ὑπόνομος, και καταρρέουν ἐκεῖ τὰ ὕδατα· συνέστησε δὲ και εἰς τὸν κ. Κωνσταντινίδην νὰ μὴ συσσωρεύῃ ἐκεῖ πέτρας, ξύλα και ἄμμον και ἐμποδίζει τὰ ὕδατα νὰ ρεῦουν ἐντὸς τῆς ὑπονόμου, στρέφων αὐτὰ κατὰ τῆς αὐλῆς τοῦ κ. Βουλγαρέως, ὅχι ὀλίγας ζημίας ἐπιφέροντα. Και προχθὲς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ραγδαίας βραχῆς, ἀν και παρεκλήθη νὰ μὴ ἐπαναληφθῆ τὸ κακὸν, ἐν τοσοῦτῳ διέταξε τοὺς ἐργάτας του και ἀνήγειραν τεῖχος ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς θύρας τοῦ κ. Βουλγαρέως, και οὕτω πέλαιος ἐσχηματίσθη ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ ἀνωτέρω Κυρίου, πλείστας ζημίας ἐπενεγκόν. Ἡ Ἀστυνομία τί κάμνει; ὁ κ. Δῆμαρχος παραπέμπει τοὺς αἰτοῦντας εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆν ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς περίπου ὥρας εἶνε κλειστόν. Τὸ τμήμα τῶν Δημοσίων ἔργων πρέπει νὰ φροντίσῃ διὰ τὰς ὑπονόμους τῶν δημοσίων ὁδῶν, και ἡ Ἀστυνομία νὰ διατάξῃ τὸν κ. Κωνσταντινίδην νὰ συμμορφωθῆ πρὸς τὰς διατάξεις τῆς.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΗΜΟΤ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ὁ διὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως διαβάς ἐσχάτως νέος κ. Γ. Οἰκονομίδης, ὁ ἐπὶ ἐξαετίαν ὄλην σπουδάσας τὴν ἰατρικὴν ἐν Βασιλείᾳ τῆς Ἑλβετίας, ἐπισκεψάμενος κατὰ τὴν ἐνταῦθα βραχεῖαν διατριβὴν του τὸ ἡμέτερον δημοτικὸν νοσοκομεῖον, ἀπήθυνε πρὸς ἡμᾶς τὰς ἐπομένας παρατηρήσεις και ἐντυπώσεις:

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μὴ Χάνεσαι»,

Σπουδάζων ἐν Βασιλείᾳ τῆς Ἑλβετίας ἀνέγνων ποτὲ ἐν τινι φιλῶ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» περιγραφὴν τινὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις Δημοτικοῦ Νοσοκομείου. Ἐν ἐκείνῃ κατεστιγματίζετο διὰ μελανῶν χρωμάτων ὁ προκάτοχος τοῦ κ. Μαρὰτου ὡς μὴ παρέχων θρεπτικὴν και ἰκανὴν τροφὴν τοῖς ἀσθενέσι και ὡς ἀφίνων αὐτοῦς εἰς τὴν διάκρισιν τῶν νοσοκόμων· οὗτοι δὲ ὅχι μόνον δὲν ἐξετέλουν τὰ πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς καθήκοντα αὐτῶν, ἀλλὰ παρημέλουν και τὴν κάθαρσιν τῶν κλινῶν και τῶν δωματίων. Ἦτο βεβαίως τοῦτο μεγάλη ἀφιλοφροσύνη και ἦσαν πολὺ δίκαιαι αἱ παρατηρήσεις. Ἡ ἐκθεσις ἐκείνη, τοιαῦτα και ἄλλα πολλὰ περιέχουσα, δικαίως μοι ἔμεινεν ἔκτοτε πολὺ ζωηρὰ ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐλυπούμην δὲ σπουδαίως μανθάνων ὅτι ἡ προσφιλὴς τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρωτεύουσα, ἡ ὅποια ὀφείλει νὰ ἦνε πρότυπον τι εἰς πάντα τὰ καλά, στερεῖται ἐνός ἀξιοπρεποῦς Νοσοκομείου κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιστήμης. Και ἐν καιρῷ τῶν σπουδῶν μου και ἐν καιρῷ τῆς ὑπηρεσίας μου ἐν τῷ μεγάλῳ Νοσοκομείῳ τῆς Βασιλείας ἐργασθεῖς ἐν διαφόροις τμήμασιν, ἐσχημάτισα τὴν προσήκουσαν ἰδέαν περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρέπει νὰ συντηρῆται Νοσοκομεῖον. Ἦλθ, ἐπανηκκάμπτων εἰς τὴν πατρίδα μου και διερχόμενος ἐν-

τεύθεν, καθήκόν μου υπέλαβον νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἐν λόγῳ Νοσοκομεῖον καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν σπουδᾶσω τὰ πράγματα ἐκ τοῦ πλησίον. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ βεβαίως ὅτι αἱ πρώτισται ἀπαιτήσεις Νοσοκομείου τινος εἶνε ἡ μεγάλη καθαρὴ τῶν τε ἐπίπλων καὶ τῶν δωματίων καὶ ὁ ἀνάλογος ἀριθμὸς τῶν κλινῶν πρὸς τὸ μέγεθος τῶν δωματίων. Ταῦτα ἔχουσι κάπως καλῶς καὶ ἐνταῦθα. Καὶ ἡ τροφή εἶνε ἱκανὴ καὶ θρεπτικὴ ἄλλ' ἐν τῷ τῆς Βασιλείας Νοσοκομείῳ ὡς δεῖπνον ἔχουσιν οἱ ἀσθενεῖς ἓνα ζωμὸν μόνον, ἐνῶ ἐνταῦθα δίδεται καὶ κρέας. Τοῦτο δὲ θὰ ἦτο ἴσως περιττόν, τὸ μὲν διὰ τὸ θεομὸν τοῦ κλίματος, τὸ δὲ καὶ διὰ τὴν ἀκνησίαν τοῦ ἀσθενοῦς. Ἐπίσης ἐπιτραπέητω μοι νὰ ἐκθέσω ἄλλας τινες σπουδαίας τοῦ Νοσοκομείου ἐλλείψεις. Μετὰ μεγάλης μου ἐκπλήξεως εἶδον ἐν τῷ χειρουργικῷ τμήματι μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀσθενῶν καὶ τινὰς πάσχοντας ἀπὸ ἐρυσίπελας. Διὰ τοὺς τοιοῦτους ἀσθενεῖς ἀναποφεύκτως πρέπει νὰ ὑπάρχη ἴδιον δωμάτιον, διότι ὡς γνωστὸν τὸ ἐρυσίπελας εἶνε νόσημα κολλητικόν, ἕνεκα δὲ τούτου καὶ οἱ ἔχοντες αὐτὸ δυσκόλως ἀπαλλάσσονται καὶ εἰς ἄλλους εὐκόλως μεταδίδεται καὶ παρακωλύεται ἡ ἴασις τῶν πληγῶν. Εὐχῆς δὲ ἔργον θὰ ἦτο νὰ σχηματισθῶσι καὶ ἄλλα τμήματα, οἷον γυναικολογικόν, δερματολογικόν κ. τ. τ., καὶ ἐν γένει νὰ αὐξηθῇ ὁ τῶν κλινῶν ἀριθμὸς ὅπως ὁ φοιτητὴς τελειοποιῆται πρακτικώτερον καὶ ὁ φιλανθρωπικὸς σκοπὸς ἐκπληρῶται κάλλιον. Πρὸς τοῦτο ἀνάγκη καὶ πάλιν νὰ σπεύσωσιν οἱ ὁμογενεῖς. Ὡς πρὸς τὸ Ὄφθαλμιατρεῖον οὐδὲν ἄλλο ἔχω νὰ παρατηρήσω ἢ ὅτι ἀναγκαῖον θὰ ἦτο νὰ εἰταχθῇ ἐν αὐτῷ τὸ σύστημα τῆς φυσικῆς ἀερίσεως τῶν δωματίων συνοδευμένης ὑπὸ τοῦ σκότους (Ventilation mit Dunkelheit.) περὶ ἧς καὶ πρὸς τὸν κ. Ἀναγνωστάκην διελέχθη καὶ ὅν εὗρον λίαν πρόθυμον ὅπως ἐνεργήσῃ πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς ἐλλείψεως ταύτης. Ἐν τέλει συγχαίρω τῷ κ. Μαράτῳ ἐπὶ τῇ ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου μερίμῃ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 16 Ἰουλίου 1883

Γ. Οἰκονομίδης, ἰατρός

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Ἐν Σέρραις, μιᾷ τῶν ἑλληνοπρεπεστέρων καὶ φιλοτιμοτέρων πόλεων τῆς φιλότατης βορειανατολικῆς Μακεδονίας, ἀνευρώθη δυστυχῶς ὁ κατὰ τοῦ κ. Δημ. Μαρούλη, διευθυντοῦ τῶν ἐκεῖ Διδασκαλείων, ἀπεχθὴς διωγμὸς. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐνταῦθα μὲν ὁ «Αἰὼν», ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲ ἡ «Αὐγὴ» ἐδημοσίευσαν διατριβὰς ἐκ Σερρῶν, ἐν αἷς οἱ ἐπιστέλλοντες προσπαθοῦσι νὰ παραστήσωσι τὸν μὲν κ. Μαρούλην «ὡς ἀτιμὸν τινὰ καὶ ἀίσχρὸν κερδοσκοπὸν καὶ προσηλυτιστὴν», τὰ δὲ ἔργα αὐτοῦ ὡς «μηδαμινὰ καὶ ὀθνεῖα».

Ὁ κ. Δ. Μαρούλης, ὃν οἱ ἐκ Σερρῶν τοσοῦτον ἀπηνῶς καὶ βαναύσως ὑβρίζουσι καὶ καταδικάζουσιν, ἐργάζεται ἐν Σέρραις ἀπὸ τοῦ 1870. Ἐγυμνασιάρχης τὸ πρῶτον ἐκεῖ ἐπὶ δετῆν, ἔπειτα δὲ διήνυθεν ἐπὶ δύο ἄλλα ἔτη τὸ τῆς εἰσηγήσει αὐτοῦ ἰδρυθὲν ἐν Σέρραις Διδασκαλεῖον ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Μακεδονικοῦ Φιλεκπ. Συλλόγου. Ἀλλὰ διὰ λόγους πολλοὺς καὶ σπουδαίους καὶ δικαίους διαφωνήσας πρὸς τοὺς ἰθύνοντας τότε τὸ εἰρημένον σωματεῖον καὶ πρὸς τοὺς Κοτζαμ-

πασῆδες, ἀποσυρθεῖς διετήρησε τὸ Διδασκαλεῖον μόνος· περιώρισε τότε τοῦτο εἰς μονότακτον, καὶ μόνον ὄνειρον εἶχε τὴν προαγωγὴν αὐτοῦ. Μετ' οὐ πολὺ ἴδρυσεν καὶ Διδασκαλεῖον Θηλέων, παρ' ἑκατέρῳ δὲ Διδασκαλεῖον προσήρτησε καὶ ἀνὰ μίαν ἀστικὴν σχολὴν, τὴν μὲν τῶν ἀρρένων, τὴν δὲ τῶν θηλέων, ὅπως ἐν αὐταῖς ἀσκῶνται πρακτικῶς οἱ μέλλοντες διδάσκαλοι καὶ αἱ διδασκάλισσαι. Σπουδαία ἦτο ἡ ἐκπαιδευτικὴ ἐκείνη ἐν Σέρραις κίνησις πρὸς πείσμα τῶν ἐχθρῶν. Καὶ τὴν καλὴν τάξιν τῶν ἐκπαιδευτηρίων Μαρούλην, τὴν πρόοδον αὐτοῦ καὶ τὴν ὠφέλειαν ἐζήλουν πᾶσαι αἱ πολλαὶ περίξ κοινοὶτες καὶ ἐκάστη ἐφιλοτιμεῖτο κατὶ νὰ μιμηθῇ, κάπως βελτιῶν ἐκυτῆς νὰ γείνη. Τῶν τερπνῶν Σερρῶν καὶ τῆς εὐφόρου περιχώρου ἡ θάλλουσα πνευματικὴ κατάστασις ὁμοιάζε πρὸς κῆπον ἔαρινον, ἀνθούντα, πρασινίζοντα, εὐωδιάζοντα.

Ἄλλ' ὁ κόσμος μισεῖ πολλάκις τὸ ἴδιον ἐκυτοῦ συμφέρον. Οἱ μὲν πλείστοι, ὑπελάμβανον τὸν κ. Μαρούλην ὡς δαιμόνιον τινὰ ἄνθρωπον, ὑπὸ θείας Προνοίας εἰς τὸν τόπον σταλέντα. Καὶ ὁ τόπος ἡσθάνθη ἀμέσως τὴν ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς τούτου ὠφέλειαν καὶ δι' ἄλλα καὶ διότι ἐκήρυττεν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος, ἀναπτύσσων θέματα ζωτικώτατα καὶ καταδεικνύων τὰ ἀληθῆ καὶ καταπατούμενα τοῦ λαοῦ συμφέροντα. Καὶ καθίστατο προσφιλέστατος ὁ κ. Μαρούλης, καὶ ἐπειθεν εὐκολώτατα, διότι ἔχει μεγίστην εὐγλωττίαν, πλείστην σαφήνειαν, ἐφευρίσκει ἀμέσως τὰ προσήκοντα ἐπιχειρήματα· εἶνε εἰς ταῦτα πράγματι δαιμόνιος. Προήγετο λοιπὸν ἡ τῶν Σερραίων πόλις, ἀνεκαινίζετο βαθμηδὸν ὁ τόπος. Ἄλλ' ὁ βᾶσκανος δαίμων δὲν ἠνείγετο τὸ τελούμενον ἀγαθόν, ἐφθόνησε τὴν πρόοδον, εὗρεν ὄργανά τινὰ καὶ εἰς ταῦτα εἰσελθὼν ἤρξατο ἐρωτῶν: Πόθεν προσπορίζεται ὁ κ. Μαρούλης τὰ χρήματα πρὸς συντήρησιν τοσοῦτων ἐκπαιδευτηρίων; Ἡ ἀπάτησις δὲν ἦτο δύσκολος, τὸ ζήτημα δὲν ἦτο μυστηριώδες. Εἰς μὲν τοὺς ὑψηλοτέρους κύκλους ἦτο ἀπὸ πολλοῦ γνωστὸν, εἰς δὲ τοὺς χθαμαλωτέρους ἐγνώσθη εὐκόλως ὅτι χρηματικά τινὰ ποσὰ ἀπεστέλλιντο τῷ κ. Μαρούλῃ ἐκ Γερμανίας, Ἑλβετίας καὶ Ὀλλανδίας ὑπὸ φιλελληνικῶν ἐταιριῶν, ἃς αὐτὸς οὗτος ἐσηματίσεν ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας διατριβῶν ἐν Εὐρώπῃ. Ἄλλ' ἐδῶ ὑπάρχει ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου. Ὁ κ. Μαρούλης ἕνεκα τῆς φιλαληθείας αὐτοῦ καὶ τοῦ εὐθέος καὶ ἀποτόμου χαρακτήρος ἐγέννησε καὶ πολλοὺς ἐχθρούς. Καὶ ἰδοὺ οὗτος, καίπερ καλῶς γινώσκοντες ὅτι οὐδεμίαν ἐν τῷ κ. Μαρούλῃ ὑπάρχει ὀπισθοβουλία, μὴ βλέποντες ὅμως ὑπὸ τοῦ πάθους τὸ ὅπερ ἐπιφέρουσι κακόν, ἀρχίζουσι νὰ διαδίδωσιν: «Ὁ Μαρούλης εἶνε προσηλυτιστής». Ἀλλὰ ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διαδόσεως ταύτης; Ἐξαψίς τῶν παθῶν, μαρasmus τῶν σχολῶν τῆς πόλεως. Οὐδὲν ἄλλο. Τὰ ἔργα τοῦ κ. Μαρούλη οὐδ' ὅλως ἐσταλεύθησαν, μᾶλλον δὲ ἐστερέωθησαν· διότι οἱ μὲν κατηγορήσαντες αὐτῷ προσηλυτισμὸν κάλλιστα ἐγίνωσκον ὅτι τοῦτο ἦτο ὄλως ἀνυπόστατον, οἱ δὲ πολλοὶ, χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνετο κυρίως τοιαύτη ἀνόητος διὰδοσις, οὐδεμίαν ἐδίδον προσοχὴν, διότι οὐδὲν τὸ προσηλυτιστικόν, οὐδὲν τὸ προτεσταντικόν ἔβλεπον, οὐδ' εἶδόν ποτε ἐν τῇς ἐργοῖς τοῦ κ. Μαρούλη. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἔωλος αὕτη ψυχολογία ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπ' ἐσχάτων, ἃς ἐπεκταθῆ ὀλίγον ἐπὶ τούτου τοῦ ζητήματος ὁ λόγος.

Κατὰ τῶν συκοφαντῶν ὑπῆρχεν ἀνάγκη ἐνὸς καλοῦ φημῶ-
τρου καὶ τοιοῦτο φημῶτρον δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῇ.